

ON EM PORTI EL VENT

Em torno a dirigir al lloc on va començar i acabar tot. Des d'aquell dia he après moltes coses...

Després d'aquell dia vaig aprendre a valorar el que tinc, ja que l'esser humà, acostuma a no valorar a les persones i les coses fins que aquelles s'acaben convertint en un record.

Tot va començar un matí d'hivern, dia 10 de Febrer. Aquell dia ningú s'esperava que passes el que va passar.

Va sonar el despertador i jo em vaig llevar com cada matí, em vaig vestir i encabat cap a l'institut. Era un dilluns i a primera hora ens tocava àlgebra amb la Montse. Encara amb les lleganyes als ulls vaig treure la calculadora i apuntar a la meva llibreta de color vermell el que la professora escrivia a la pissarra.

De sobte va entrar un professor a la nostra classe amb el rostre pàl·lid i molt accelerat mentre cridava el meu nom amb la veu tremolosa. Quan em va veure es va acostar a mi, i amb veu baixa i els ulls com taronges em va dir que si us plau l'acompanyés. Em vaig aixecar de la cadira mentre mirava a la Montse que em feia un signe d'aprovació amb el cap.

Al sortir de classe no em va dir res més que *ha passat una cosa, entra dins d'aquesta aula i t'ho explico amb més calma*. L'aula on vam entrar estava buida, bé, no del tot ja que hi havia una noia. La noia deuria tenir uns 35 anys aproximadament, portava ulleres i vestia amb una granota texana i unes botes negres.

A l'entrar em vaig asseure a una cadira i la noia que estava dins de la sala em va donar un paquet de mocadors. El professor va començar a parlar amb un *bé doncs... ha passat algo... Hem rebut una trucada a*

consergeria que provenia de l'hospital La Vall d'Hebron i han preguntat per tu. En aquest moment jo em vaig descol·locar, el meu cap i jo estàvem allà però la meva ment no parava de fer voltes i voltes. Cóm que la Vall d'Hebron? que ha passat res! Vaig cridar, suposo que pel pànic i la resta d'emocions que no sé com descriure.

Després d'haver fet aquell crit, es va fer una gran pausa, en veritat no era tant gran, però els que hagueu patit com jo sabreu que en moments d'angoixa un segon passa com un minut, i deu com una eternitat...

El professor va trencar el silenci mentre deia *no t'enganyaré dient-te que no ha passat res, perquè la veritat és que sí. Mentre la teva mare i el teu pare anaven a deixar a la teva germana a l'escola, un camió de combustible ha xocat contra ells provocant un incendi.*

No m'encordo com vaig reaccionar ni el que va passar després, simplement em vaig despertar al llit d'un hospital. Dins l'habitació estava la noia de l'inici que em va dir *hola, sóc la Paula, la teva psicòloga i t'ajudaré amb tot el que pugui. Hem parlat amb la teva padrina Anna i a partir d'ara serà la teva tutora legal.*

Malauradament, la teva mare i el teu pare van morir en el moment de l'accident. La teva germana va arribar amb vida a l'hospital, però degut als forts cops i cremades que va patir ha mort.

En aquell moment volia ser jo el que em moria. Sóc una persona que sap guardar-se els sentiments i les emocions que sent de tal manera que és quasi impossible que algú se n'adoni del que em passa, però en aquell moment, després de no plorar des de feia bastant de temps, em vaig ensorrar. Vaig començar a cridar i plorar i lamentant-me de moltes coses que mai m'havia lamentat, ja que, una altre cosa que he après, és que les persones més febles solen ser les que més es lamenten, i dic febles perquè jo en aquell

moment em sentia molt feble, quasi de porcellana, com una gerra de porcellana que a un cantó de la taula en qualsevol moment pot caure.

La Paula m'acariciava els cabells mentre jo plorava. Quan em vaig quedar quasi sense veu, va començar a donar-me suport emocional. La Paula em va ajudar moltíssim a superar la pèrdua.

1 dia després:

Demà és l'enterrament i la Paula m'ha dit que anirà amb mi. Avui surto de l'hospital, es veu que dels nervis i de tot una miqueta em vaig quedar inconscient, provocant que em fes un cop al cap que per sort no ha estat més que un ensurt.

He anat a casa amb l'Anna i la Paula. He agafat uns quants records de la meva família, de la família que abans tenia i ara no.

L'Anna m'ha ajudat a empaquetar-ho tot i portar-ho cap a la meva nova llar.

Mentre empaquetava les fotografies em vaig trobar amb una que em va fer reflexionar. Me'n recordo de tot el que va passar aquell dia, que vam anar a un riu i vam fer un picnic. En la foto sortíem els quatre, la mare a la dreta, jo al seu costat, la meva germana Lidia i finalment el meu pare, abraçant-nos.

*No podia seguir amb aquest dolor, no puc seguir els hi vaig dir a l'Anna i a la Paula. La Paula, amb un to dolç em va dir *no et preocupis, serà una etapa que mica en mica hauràs d'anar superant. Si no et sents còmode fent això podem provar altres coses.**

Dia de l'enterrament.

Avui es el dia, avui es el dia, avui és el dia... m'anava repetint cada vegada el meu cervell. La Paula em va donar l'opció d'anar o no. *.- Jo profereixo anar per acomiadar-me d'ells- vaig dir-li.*

Em vaig aixecar del llit i dirigir cap la dutxa, la meva nova casa m'agrada molt, l'Anna té molta cura amb els olors de la casa i té una màquina antiga per posar música que em fa sentir una mica millor.

Una vegada em vaig dutxar i vestir vaig prendre un bon esmorzar. L'Anna es una excel·lent cuinera, i em va preparar un suc de taronja amb unes torrades que estaven delicioses.

Quan vam acabar d'esmorzar, vàrem agafar el cotxe per anar a l'enterrament de la meva família, la meva família que tant enyoro, la meva família que tant estimava, estimo i estimaré.

L'enterrament va ser molt emotiu, vaig plorar mil vegades per no dir un milió. Em vaig preparar un escrit per dir-lo, però no vaig poder. A l'arribar a casa m'esperava la Paula, i vam fer una xerrada d'unes dues o tres hores. M'agrada molt estar i parlar amb ella , em fa sentir bé i no em sento malament si ploro davant seu.

A vegades sento que el món se'm cau a sobre, i és que quan vaig pel carrer i veig a famílies com abans era la meva, no puc evitar plorar.

En arribar a casa li vaig explicar aquest sentiment a la Paula i em va dir *no et preocupis, és algo normal, tu senzillament pensa que ho estàs fent molt bé, i que tot el que havies de fer ja ho has fet. Saps que he estat pensant? – que?-* li vaig respondre amb curiositat *t'agrada llegir?* Em va preguntar amb un somriure a la cara – *si, sóc una fanàtica de la lectura.*

La Paula, en escoltar la meva resposta va fer un gran somriure. *Escolta una cosa, i per què no escrius un diari o una història o el que tu vulguis del que vulguis? Crec que el millor seria que escriguis un diari de la teva història. Pensa que si és bona la podem portar a alguna editorial, i d'aquesta manera t'ajudaràs a tu i a altres nen@s d'arreu del món que estan o han passat per una experiència semblant a la teva, no creus?.* Les idees de la Paula m'encanten.

Paula, saps que? crec que avui iniciaré la meva història, i si vols, cada vegada que ens veiem et puc anar llegint el que vagi escrivint, que et sembla? . La Paula va assentir amb el cap i es va acomiadar de mi.

Ara mateix estic escrivint la meva història a l'habitació... És molt tard, tothom ja està dormint i demà haig d'anar a l' institut, així que dormiré i viure el demà esperant que les llàgrimes se les emporti el vent i les rialles hi tornin a ser.

Pseudònim: Catalina Bloomberg

13 anys

Grup C